

Ahir a la "Concentració d'Esquerra Republicana"

El diputat a Corts J. A. Trabal, parlà sobre el tema "Sentit i responsabilitat d'una Política d'esquerra"

Amb una assistència imponent de públic que omplenava a vessar les dues grans sales de la Concentració d'Esquerra Republicana, el diputat a Corts Josep A. Trabal, donà la seva anunciada conferència sobre el tema «Sentit i responsabilitat d'una política d'Esquerra».

La premura del temps i el poc espai de què disposem ens impideixen de tractar amb l'extensió que voldríem la interessant i eloqüent dissertació del senyor Trabal, la qual fou interrompuda freqüentment pels entusiastes aplaudiments de la multitud.

L'orador començà diguent que és precís parlar del sentit i la responsabilitat d'una política d'«Esquerra», si més no pels que en aquest temps poden haver perdut la memòria.

Parla de la política del primer bienni desenvolupada a Madrid i a Barcelona, que es caracteritzà per les seves importants reformes d'ordre social i que a Catalunya tingué la seva concreció màxima en la Llei de Contractes de Conreu, llei cristiana — diu — perquè és humana, justa i comprensiva.

Parla a continuació del segon bienni governat per aquells que sempre tenen a la boca el nom de Déu però que a cada pas falten als seus manaments. Aquests manen no robar i no matar i ells, en llur pas pel govern, han matat i han robat a desdir.

Diu que és incomprendible que la República la governessin els monàrquics, els mateixos que a la vigília del 14 d'Abril encara maldaven per defensar la monarquia. Però tant l'han governada—diu—que ells són els primers responsables del 6 d'Octubre.

L'orador es pregunta a continuació què va esdevenir-se a Espanya que motivés el 6 d'Octubre. Les mateixes notes dels partits d'esquerra espanyols ho deien prou clarament. De cap manera es podia passar en silenci que es donés el poder a partits anti-republicans per d'aquesta manera convertir la República en una monarquia sense corona. Està clar que tot això no ho veien ni ho deien la CEDA ni el partit radical, perquè aquests es posen una gorra frígia de la mateixa manera que certa gent es posen una barretina per Carnaval per a semblar pagesos sense ésser-ho.

Davant de tot això que havia de fer la Generalitat? Si en aquella nit del 6 d'Octubre la Generalitat no hagués pres l'actitud que prengué, avui cap de nosaltres, cap dels catalans d'esquerra, podria afrontar amb dignitat el nou període polític que inaugurarem. (*Aplaudiments*).

Diu a continuació que a semblança de certes cases on hi ha un mort, no han mancat a Catalunya les ploricones després del 6 d'Octubre. Es refereix a Lliga Catalana i diu que els que ara ens acusen d'haver-nos jugat l'Autonomia amb la carta del 6 d'Octubre són els mateixos que han traït la seva causa en totes les ocasions: Assemblea de Parlamentaris, Dictadura primoriverista, aprofitadors de la Llei del 6 de Gener, permanència d'un ministre — el senyor Rahola — en un govern el cap del qual es mostra conforme amb les paraules anti-catalanes del senyor Calvo Sotelo. etc., etc. (*Aplaudiments*).

Parla després dels propòsits de Lliga Catalana que no són altres que falsejar la voluntat de Catalunya en el proper 16 de Febrer. Es refereix a unes recents paraules de Francesc Cambó en les que afirmava que el 90 per cent dels condemnats pels fets d'Octubre a Catalunya són innocents, declaració aquesta que oculta la intenció i la maniobra, per part de Lliga Catalana, de publicar un manifest a favor de l'Amnistia. Però els nostres presos—diu l'orador—els alliberarem nosaltres mateixos; no necessitem la caritat de ningú! (*Xardorosos aplaudiments*).

Amb paraules de gran eloqüència el senyor Trabal dona per acabada la seva magnífica conferència amb unes paraules que posen amb vibració tot l'auditori. Som homes lliures—diu—nascuts en una terra lliure. Som catalans i anem a defensar Catalunya; però també ens sentim units amb els demés pobles peninsulars i anem a salvar Espanya. Volem veure assegut novament en el sitial de la Generalitat a l'únic president de Catalunya, l'honorable Lluís Companys. (*Una xardorosa i llarga ovació subratlla els mots finals del senyor Trabal*).

Molt important:

El Concert que la senyora Elisabet Coëmans de Pèrez Farràs havia de donar el proper dimarts, dia 14, al Teatre Principal, ha estat ajornat per uns dies a causa d'una lleugera indisposició que reté a Cartagena a la senyora Farràs. Oportunament s'anunciarà la data definitiva de la seva celebració.

Fets i comentaris

En el suposat Infern soviètic

Hem tingut la satisfacció de saludar un company que ha estat una llarga temporada a Rússia, amb el qual hem parlat de les coses que es fan al tant temut país del Comunisme.

Vaig anar a U. R. S. S. —ens diu l'amic— francament, amb la millor voluntat, per tal de trobar acceptables les coses que realitzen els soviets, però mai m'hauria cregut que de Rússia en podia rebre una impressió de perfecció i humanisme tan convincent que, certament, he retornat, d'aquell país, meravellat.

Arreu —afegeix— on he anat i d'una manera accentuada, als països d'una forta tradició i crosta social catòlica, he vist com els obrers i treballadors en general, van a llurs ocupacions diàries de mala gana, com si realment el treball representés per a ells aquell càstig de què ens parla la Bíblia. En aquests països és fàcil observar com el treball representa una càrrega, una feina d'esclau de la qual s'aparten els qui es creuen més espavilats. Pel contrari, a Rússia he pogut veure el que no havia vist mai enlloc, això és, que tothom treballa amb una íntima satisfacció, amb alegria i convençuts que en el treball han de cercar l'executòria de la veritable ciutadania. Allà el treball no és la marca de l'esclau, no és un càstig, ni tan solament pesar, sinó que fruit de la llibertat, la reflexió, l'aptitud i la vocació, condicions necessàries a tot treball humà, esdevé una diversió, un plaer i la joia de convertir-ho en un joc constant. Allà es troba l'home que treballa i que juga i que frueix de la glòria de saber que en el treball està la redempció de l'home i de la humanitat. Per aquest sol motiu, que certament no és petit, es pot justificar la simpatia i entusiasme que senten tots els treballadors conscients envers els governs que prometen fer una labor governamental de caire netament socialitzant.

**Un programa cultural que
no pot ésser més simple!**

Les dretes van a les eleccions i tenen la pretenció de guanyar-les, amb l'ajuda de la misèria que elles han creat durant el seu bienni i, naturalment, confiades que prometent matalassos —aquesta vegada diuen que donaran sacs de blat— obtindran molts de vots. Una vegada assolit el triomf, el seu programa cultural serà extremadament senzill: tornar el Crist a les escoles i donar llibertat d'ensenyament i més que llibertat, el monopoli de l'ensenyança, a aquells elements que demanen llibertat, no per a ensenyar, sinó, per a no ensenyar, que és tot el contrari. Amb la realització d'aquest modest programa les dretes revifarien l'Espanya del Sant Ofici i de la Santa Germandat que ells somnien. Sortosament això no passarà d'ésser un somni de les dretes, puix que la realitat serà ben diferent! El programa de les esquerres és tot un altre, i aquest serà el que prevaldrà i s'imposarà ben aviat, en bé de tots.